Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278236528/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

ntallige, små og store Ure dikkede om ham med så travle Penduler, som ilte Tiden anderledes hastigt derude, hvorfra han kom, og vilde de med alle deres spillende Tunger minde ham om, som han sad her hos dem på Bænken i Skovene, at de længtes derud igen . . .

Fyrreskoven og Valnøddetræerne ude bag Ruden skinnede i Solnedgangen så røde som en Arneild. Hun søgte Broderens Øjne, men slog fortumlet sine ned. De lyste jo som — ja som selve den hellige Sebastians på Martertavlen ved Wiesereck!

„Eberhard," forsøgte hun, „skal vi lege?"

Men Eberhard rystede langsomt på Hovedet. „Jeg skal ikke lege mer," sagde han.

Lille Christine stirrede. Ikke lege, når hun vilde det . . .

Men Faderen nikkede tungt, og hun turde ikke spørge. Hun kendte ikke Eberhard mere.

Ti havde Hr. Tobias Beutels Bud om Herrens Kald og Vilje med Eberhard boret sig ind i Faderens og Moderens Hjærte, havde de stunget som en Lanseod i hans og ved en Tornekrans skilt det fra alt, det til nu havde drømt som sit.

Når han nu hver Dag gik ind til Hr. Tobias i Hornberg, så han stift ud for sig, uden et Blik til de andre Drenge.

Hvor kunde nogen Tid de Ord glemmes, Hr. Tobias havde råbt i sin Harme over deres enfoldige Modstand: at selve den hellige Guds Finger havde mærket ham som sin, at han skulde blive Gud Herren en Tjener som en af dem, Faderen læste for dem om i „Martyrernes Historie," en Efterfølger i Nagler og Blod! Ham undtes ikke Skænt eller Leg.

Ene lille Christine kunde bringe ham til at smile som Barn igen. Men mangen Gang, når han så Aftenrøgen fra den lille Hytte stige og Faderen dukke ud af Skoven derhenne med Øxen og Risknippet, mens Moderen vinkede til ham fra Døren, og lille Christine løb ham i Møde, fyldte Tårerne hans Øjne.

Ti da randt det ham i Hu, at dette havde været alt hans Fædres Liv, og indtil hin Dag hans visse Vej.

Men som hans Fædre aldrig havde klaget over deres nøjsomme, strenge Liv, men taget dets galdebitre Træ-